

POSTANOWIENIE Z DNIA 29 GRUDNIA 2010 R.

WZ 58/10

Na postanowienie sądu odwoławczego w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej (art. 105 § 1 k.p.k.) w jego własnym orzeczeniu, zażalenie nie przysługuje (art. 105 § 4 k.p.k. w zw. z art. 426 § 1 i 2 k.p.k.).

Przewodniczący: sędzia SN W. Błuś.

Sędziowie SN: E. Matwijów, M. Pietruszyński (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy w sprawie zażalenia Marka C. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 27 stycznia 2010 r., w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki w postanowieniu tego Sądu z dnia 22 grudnia 2009 r.

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. pozostawił bez rozpoznania przyjęty środek odwoławczy.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W., postanowieniem z dnia 22 grudnia 2009 r., w następstwie rozpoznania zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 21 października 2009 r. o odmowie przywrócenia terminu do złożenia zażalenia na postanowienie tegoż Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 22 września 2009 r., uchylił po-

stanowienie Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 22 września 2009 r. i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania. Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 27 stycznia 2010 r., sprostował oczywistą omyłkę pisarską w postanowieniu Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 22 grudnia 2009 r., przez stwierdzenie, że uchyleniu mocą tego postanowienia podlegało nie postanowienie Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. z dnia 22 września 2009 r., ale postanowienie tego Sądu z dnia 21 października 2009 r.

Na to postanowienie zażalenie złożył Marek C.

Podnosząc naruszenie konstytucyjnego prawa do obrony, skarżący wniósł o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z treścią art. 105 § 1 k.p.k. sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej można dokonać w każdym czasie, na wniosek strony, bądź z urzędu. Sprostowania omyłki może dokonać sąd odwoławczy w toku swego postępowania. Na tę decyzję zażalenie nie służy. Zażalenie służy natomiast na postanowienie o sprostowaniu omyłki, wydane przez organ pierwszej instancji (art. 105 § 4 k.p.k.). Z tego wynika, że na postanowienie wydane przez sąd odwoławczy co do sprostowania omyłki we własnym orzeczeniu zażalenie nie przysługuje.

Za trafnością takiej interpretacji, poza wskazaniem płynącym z art. 105 § 4 k.p.k., przemawia również treść art. 426 § 1 i 2 k.p.k. Słusznie bowiem w doktrynie wskazano, że w § 4 art. 105 k.p.k. chodzi o wydanie decyzji w pierwszej instancji, a więc decyzji zapadłej w sądzie pierwszej instancji [tak T. Grzegorzczak: Kodeks postępowania karnego, komentarz, Warszawa 2008, s. 306; S. Steinborn (w:) J. Grajewski, L. K. Paprzycki, S. Steinborn: Kodeks postępowania karnego, komentarz, t. I, Warszawa

2010, s. 381; P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek: Kodeks postępowania karnego, komentarz, t. I, Warszawa 2007, s. 595].

Wprawdzie w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 24 lipca 2003 r., WZ 24/03, OSNKW 2003, z. 9-10, poz. 86, wyrażono inne zapatrywanie prawne, to jednak dotyczyło ono innego układu procesowego.

Skoro w tej sprawie nie może być wątpliwości, że Wojskowy Sąd Okręgowy w W., dokonując sprostowania omyłki w swoim orzeczeniu, działał jako sąd odwoławczy, to wniesienie zażalenia na to sprostowanie nie było dopuszczalne.